

Dániel könyve – Hetvennegyedik szám

A prófétai kirakós feltárása: Ezékiel utálatosságai, az utolsó napok egyháza és a fenevad bélyege

Jeff Pippenger
2024-02-07

Ezékiel nyolcadik fejezetének négy utálatossága oda vezet, hogy Isten végidei laodiceai egyházának vezetősége leborul a nap előtt, és így felveszi a fenevad bélyegét. A következő fejezet, amely ugyanannak a látomásnak a része, azokat szemlélteti Isten végidei egyházában, akik megkapják Isten pecsétjét. White testvérő arról tájékoztat bennünket, hogy az Ezékiel kilencedik fejezetében szereplő megpecsételés ugyanaz, mint a Jelenések hetedik fejezetében ábrázolt megpecsételés. Isten egy nemzetet a harmadik és negyedik nemzedékében ítél meg, és Ezékiel négy utálatossága az 1863-ban kezdődött lázadás négy nemzedékét azonosítja, amikor a laodiceai adventizmus bevezetett egy hamisítványát Habakuk két táblájának, amelyek Isten és népe közötti szövetségi kapcsolat jelképeként adtak, miként a Tízparancsolat két táblája is az ősi Izráel kezdetén adatott.

Áron aranyborjúja hamisított képmás volt, a lázadás jelképe, amely éppen akkor nyilvánult meg, amikor Isten a két kőtáblát készítette, amelyek a féltékenység valódi képmását képviselik. Áron aranyborja az 1863-as hamisított ábrát jelképezte, amely eltávolította a „hétszeres” időszakot Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetéből az üzenetből, más időpróféciákkal együtt. Így a laodiceai adventizmus történelmének legkezdetén felállította a féltékenység képmását, amint Áron is tette az ősi Izráel korai történetében, és amint Jeroboám is tette Efraim északi királyságának kezdeti történetében.

A 3Mózes huszonhatodik fejezetének „hét ideje” volt az első idői prófécia, amelyet Miller megértésre kapott, és ez volt a prófétai idő első drágaköve, amelyet az 1863-as lázadásban félretettek. 1863 jelentette Miller álmának drágakövei elfedésének kezdetét, valamint a hamis drágakövek és érmék bevezetését. A „hét idő” volt az a szegletkő, amelyet az építők megvetettek. 1863-ban azok tették félre a „hét idő” szegletkőjét, akik korábban a millerita templom építői voltak, de az utolsó napokban ez a kő immár a szegelet fejevé lett. Ez a kő az Örökkévaló Sziklát jelképezte, és azt a napot is jelképezte, amelyet az Úr szerzett, mert a föld számára a szombati nyugalom jelképe volt. 1844-ben a millerita adventizmus megfeddte Jeroboám hamis istentiszteleti rendszerét, és elkülönült „a csúfolódók gyülekezetétől”, akik „örvendeztek” az első csalódás fölött.

Az építőket arra utasították, hogy soha ne térjenek vissza „a csúfolódók gyülekezetébe”, miként a júdeai prófétának is azt parancsolták, hogy más úton térjen vissza Jeruzsálembe, mint amelyen 1844-hez eljutott. Az az út, amely 1844-hez vezette, az volt az út, amelyből kijött, s ez a protestantizmus volt; és abban a történelemben a protestantizmus hitchagyott protestantizmussá lett. Az építőknek megparancsoltatott, hogy soha ne térjenek vissza „a csúfolódók gyülekezetébe”, és azt az utasítást kapták, hogy ne egyék ételüket, és ne igyák vizüket. Az építők 1840-ben megették a kis könyvet, amely az angyal kezében volt, és ez az eledel édes volt szájukban.

A prófécia evése és ivása a Biblia tanulmányozására alkalmazott módszertant jelképezi. A milleriták Isten Igéjének tanulmányozására egy meghatározott eljárást kaptak, és ezek a szabályok a Biblia teljesen más üzenetét eredményezték, mint amelyet a hitehagyott protestantizmus és a katolicizmus teológusai megrontott módszertanuk révén létrehoztak. Az építőknek, akik egyben a júdeai prófétát is jelképezik, nem volt szabad visszatérniük, és sem a hitehagyott protestantizmus, sem a katolicizmus módszertanából enniük vagy inniük. A júdeai próféta éppen ezt tette, s ezzel azonosítva, hogy a laodiceai adventizmus 1863-ban ugyanezt fogja tenni; mert 1863-ban a hitehagyott protestantizmus teológiai érveit alkalmazták, hogy elvessek Millernek a „hét idő” alkalmazását, és így felállítsák Áron és Jeroboám féltékenység képeit. Ekkor vette kezdetét a laodiceai adventizmus első nemzedéke.

Miután a júdeai próféta kapcsolatba került Jeroboámmal, elindult vissza Júdeába, de soha nem érkezett meg. A próféta a laodiceai adventizmust jelképezi, amely az ihletett kijelentés szerint 1856-ban lépett be a millerita mozgalomba. White testvérnő soha nem hátrált meg attól, hogy az adventizmust Laodiceaként azonosítsa, és nincs semmiféle bibliai bizonyíték arra, hogy Laodicea valaha is megváltozna. Vannak egyének, akik elhagyják a maguk személyes laodiceai tapasztalatát, de mint egyház, Laodiceát ki kell vettetni az Úr szájából, mert Laodicea jelentése: „megítélt nép”. Az adventizmus ezt a meghatározást arra használja, hogy azt állítsa: azt az egyházat képviseli, amely a mennyei szentélyben folyó ítélet időszakában létezik. Vakságukban elismerik Laodicea jelentésének vizsgálati ítéletre vonatkozó elemét, de nem képesek meglátni a végrehajtó ítéletet, amely nevükben világosan kifejezésre jut.

A laodiceabeli gyülekezet angyalának pedig írd meg: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz tanú, Isten teremtésének kezdete: Tudom a te cselekedeteidet, hogy sem hideg nem vagy, sem hév; vajha hideg volnál vagy hév. Így mivel langymeleg vagy, és sem hideg, sem hév, kiköplek téged az én számból. Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam, és semmire sincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen. Jelenések 3:14–17.

A júdeai próféta végül együtt temettetik el azzal a hamis prófétával, aki megtévesztette őt, hogy egyék az ő ételéből és igyék az ő italából. Mindketten ugyanabba a sírba kerülnek, és a bételi hazug próféta (a hamis egyház) testvérének nevezi őt, amikor meghal.

Ekkor egy öreg próféta lakott Béthelben; és fiai odamentek hozzá, és elbeszélték neki mindazokat a dolgokat, amelyeket az Isten embere azon a napon Béthelben cselekedett; azokat a szavakat is, amelyeket a királynak mondott, szintén elmondták atyjuknak. És atyjuk ezt mondta nekik: Melyik úton ment el? Mert fiai látták, melyik úton ment az Isten embere, aki Júdából jött. És ő így szólt fiaihoz: Nyergeljétek fel nekem a szamarat. Felnyergelték tehát neki a szamarat, és ő felült rá, és az Isten embere után ment, és rátalált, amint egy tölgyfa alatt ült; és így szólt hozzá: Te vagy-e az Isten embere, aki Júdából jött? Ő pedig azt mondta: Én vagyok. Akkor így szólt hozzá: Jöjj haza velem, és egyél kenyeret. Ő pedig azt mondta: Nem térhetek vissza veled, és nem mehetek be hozzád; kenyeret sem eszem, vizet sem iszom veled ezen a helyen: mert az Úr beszéde által azt a parancsot kaptam: Ne egyél ott kenyeret, és ne igyál vizet, és ne térj vissza azon az úton, amelyen jöttél. Ő azt mondta neki: Én is próféta

vagyok, mint te; és egy angyal szólt hozzám az Úr beszéde által, ezt mondván: Hozd vissza őt magaddal a házába, hogy kenyeret egyék és vizet igyék. De hazudott neki. Így hát visszatért vele, és kenyeret evett a házában, és vizet ivott. És lőn, miközben az asztalnál ültek, hogy az Úr beszéde eljött a prófétához, aki őt visszahozta; és felkiáltott az Isten emberéhez, aki Júdából jött, ezt mondván: Így szól az Úr: Mivelhogy ellenszegültél az Úr szájának, és nem tartottad meg a parancsolatot, amelyet az Úr, a te Istened parancsolt neked, hanem visszatértél, és kenyeret ettél és vizet ittál azon a helyen, amelyről azt mondta neked az Úr: Ne egyél kenyeret, és ne igyál vizet; a te holttested nem jut atyáid sírjába. 1Királyok 13:11–22.

A második angyal üzenete 1844 nyarán abból állt, hogy azonosította: a protestáns egyházak elbuktak, és a katolicizmus leányaivá lettek. A millerita adventizmus férfiakat és nőket hívott ki a felekezetekből, mert azokban maradni lelki és örök halált jelentett. Bétel hazug prófétája azt a vallási rendszert jelképezi, amelyet Jeroboám alapított Bételben. Olyan rendszer volt ez, amely képet állított a fenevadnak, és a lemásolt fenevad a katolicizmus fenevada. A protestánsok továbbra is protestánsokként azonosították magukat, de továbbra is a Nap napját tartották meg az istentisztelet napjaként, amely a katolicizmus tekintélyének jele.

A protestánsok azt állítják magukról, hogy protestánsok, noha a protestáns egyetlen meghatározása az, hogy tiltakozik Róma ellen; s ekképpen hitvallásuk a római egyház képmása, mert az is keresztény intézménynek vallja magát, jóllehet állításának nincs bibliai igazolása. Ezt az igényét a hagyomány és a szokás üres tekintélyére alapozza, ugyanarra a hamis tekintélyre, amelyet a protestantizmus is alkalmaz, amikor azt állítja magáról, hogy protestáns. Ugyanez az okoskodás vakította meg a hetednapos adventistákat is arra, hogy elhiggyék: laodiceaiakként még mindig biztonságos szövetségi kapcsolatban állnak. Ugyanez a hamis tekintély volt az is, amelyet az ősi Izráel hirdetett, amikor ezt mondta: „Az Úr temploma, az Úr temploma vagyunk mi.”

A zsidó nép nem fogadta meg a figyelmeztetést. Elfeledkeztek Istenről, és szem elől tévesztették azt a magasztos kiváltságot, hogy az Ő képviselői legyenek. Az áldások, amelyeket kaptak, semmiféle áldást nem hoztak a világnak. Minden előnyüket a maguk megdicsőítésére sajátították ki. Megfosztották Istent attól a szolgálattól, amelyet megkövetelt tőlük, és embertársaikat is megfosztották a vallásos útmutatástól és a szent példától. Az özönvíz előtti világ lakóihoz hasonlóan gonosz szívük minden képzelgését követték. Így a szent dolgokat nevetség tárgyává tették, ezt mondván: „Az Úr temploma, az Úr temploma, az Úr temploma ezek” (Jeremiás 7:4), miközben ugyanakkor hamisan tüntették fel Isten jellemét, meggyalázták az Ő nevét, és beszennyezték az Ő szentélyét.

„A szőlőművesek, akikre az Úr szőlőjének gondját bízta, hűtlenek voltak a rájuk bízott megbízatáshoz. A papok és tanítók nem voltak hűséges oktatói a népnek. Nem tartották folyamatosan szemük előtt Isten jóságát és irgalmát, sem azt az igényét, hogy szeressék és szolgálják Őt. Ezek a szőlőművesek a maguk dicsőségét keresték. A szőlő gyümölcsseit maguknak akarták tulajdonítani. Arra törekedtek, hogy magukra vonják a figyelmet és a hódolatot.” Krisztus példázatai, 292.

1863-ban a milleriták mozgalma véget ért, ám 1856-ban már megszűnt filadelfiaiak mozgalma lenni. Mózes üzenetének (a „hét időnek”), amelyet Illés (William Miller) hirdetett, elutasítása

bekövetkezett, és ez az elutasítás a bételi hazug próféta módszertanán alapult. 1863 annak a hatvanöt évnek a vége volt, amely 1798-ban kezdődött, és Ésaiás hetedik fejezetének próféciaja végéhez ért.

És lőn Jótám fiának, Uzziás fiának, Áháznak, Júda királyának napjaiban, hogy Recin, Szíria királya, és Pekah, Remáljá fia, Izráel királya felvonult Jeruzsálem ellen, hogy hadakozzék ellene, de nem tudta bevenni azt. És hírül adták Dávid házának, mondván: Szíria Efraimmal szövetkezett. És megremegett az ő szíve és népének szíve, amint az erdő fái megremegnek a szélről. Akkor monda az Úr Ésaiásnak: Menj ki most Áház elé, te és Seár-Jásub, a te fiad, a felső tó vízvezetékének végéhez, a ruhafestő mezejének útjára; És mondd neki: Vigyázz, és maradj csendben; ne félj, és meg ne lágyuljon a szíved e két füstölgő üszökdarab miatt, Recinnek és Szíriának, valamint Remáljá fiának izzó haragja miatt. Mivel Szíria, Efraim és Remáljá fia gonosz tanácsot tartott ellened, mondván: Vonuljunk fel Júda ellen, törjünk rá, szakítsuk fel magunknak, és állítsunk királyt közepette, Tabeál fiát: Így szól az Úr Isten: Nem áll meg, és nem lesz meg. Mert Szíria feje Damaszkusz, és Damaszkusz feje Recin; és hatvanöt esztendő múltán Efraim összetöretik, úgyhogy nem lesz többé nép. És Efraim feje Samária, és Samária feje Remáljá fia. Ha nem hisztek, bizony nem maradtok meg. Ésaiás 7:1–9.

A nyolcadik vers hatvanöt éves próféciaja arra mutat rá, hogy a hatvanöt év időszakán „belül” az északi királyságot, a tíz törzset fogságba viszik. A látomás feljegyzésére Kr. e. 742-ben került sor, és tizenkilenc évvel később, Kr. e. 723-ban Efraimot szétszórták, és az asszírok fogságba vitték. Kr. e. 677-ben, a hatvanöt év végén, Manassé királyt elfogták és Babilonba hurcolták. A Kr. e. 742-es kiindulópont polgárháborút jelez Izrael északi királysága és a déli királyságok között, miként 1863 is az Egyesült Államok észak és dél közötti polgárháborújának éppen a középpontját jelöli. A próféciát Ésaiás a szó szerinti dicsőséges földön (Júda) hirdette ki, és az 1863-ra vonatkozó prófécia a lelki dicsőséges földön (az Egyesült Államokban) teljesedett be.

A hatvanöt éves prófécian belül három határjelzés található. A Kr. e. 742-es polgárháborút tizenkilenc évvel később az északi királyság szétszórása követi, Kr. e. 723-ban. A hatvanöt év végén a déli királyság is szétszóratott. A prófécia, beleértve kezdetét és végét is, Isten mindkét „haragját” jelképezi az északi és a déli királyság ellen, és e két haragot kiindulópontjuknál tizenkilenc év előzi meg, majd beteljesedésüket újabb tizenkilenc év követi.

A teljes chiasztikus szerkezet az észak és dél közötti polgárháború időszakát jelöli meg, amely a kezdetet és a véget határozza meg. A kezdet és a vég között a polgárháború két ellenfele egyaránt fogságba vitetett, és ama hatvanöt év alatt, amely során kölcsönösen szétszórt szolgálói állapotukból egy nemzetté gyűjtetnek össze, eljutnak 1863-hoz, vagyis az Emancipációs Kiáltvány dátumához, amely felszabadította a rabszolgákat. A szó szerinti Júdában bekövetkező polgárháború próféciaja a lelki Júdában bekövetkező polgárháborúban teljesedik ki, mert Jézus mindig egy dolog végét annak kezdetével szemlélteti, mert Ő az Alfa és az Omega.

1863 történelmét Kr. e. 742 történelme jelképezte, amikor Ésaiás próféta fiával együtt üzenetet vitt Júda gonosz királyának (Áháznak). A szakaszban Kr. e. 742-et Áház király bizonyágtétele szemlélteti, aki Júda királya volt, aki megszüntette Isten szentélyszolgálatát, és főpapjával egy szíriai templom mintáját állíttatta fel Isten földi szentélyének közvetlen körzetében.

A gonosz Akház király történetében (amelyet Ézsaiás próféciája Kr. e. 742-re jelöl), Jeruzsálem vezetője bevezette Isten egyházába a pogányság (a katolicizmus) imádatát, miként a laodíceai adventizmus is visszatért a hitehagyott protestantizmus módszertanához, hogy elvesse Mózes üzenetét, amelyet Illés közvetített. Kr. e. 742-ben Ézsaiás szembeszállt Júda gonosz királyával a felső tó csatornájának végénél, a kalló mezeje mellett, és fiát is magával vitte, amikor ezt tette. Fiának neve jel volt, és amikor a Júdából való próféta szembeszállt Jeroboám királlyal, neki is adott egy jelet.

Íme, én és a gyermekek, akiket nekem adott az Úr, jelekül és csodául vagyunk Izráelben a Seregek Urától, aki a Sion hegyén lakozik. Ézsaiás 8:18.

Ézsaiás fiának neve, „Seár-Jásub”, azt jelenti: „a maradék visszatér”. Azok, akik „visszatérnek”, és akik a maradékot alkotják, azok, akik az Úrra várnak a késedelem idején.

És én az Urat várom, aki elrejtette orcáját Jákob házától, és benne reménykedem. Íme, én és a gyermekek, akiket az Úr adott nekem, jelekül és csodául vagyunk Izráelben a Seregek Urától, aki a Sion hegyén lakozik. Ézsaiás 8:17, 18.

Amikor Ézsaiás i. e. 742-ben kapcsolatba kerül a gonosz Akház királlyal, azokat képviseli, akik „vártak”, mert valamennyi próféta az utolsó napokról szól, és azok, akik az utolsó napokban „várnak”, azok, akik elszenvetkészték az első csalódást. Jeremiás úgy vélte, hogy Isten hazudott, és visszatartotta az esőt, Ézsaiás pedig úgy gondolja, hogy Isten elrejtette „orcáját Jákob házától”; Ézsaiás azonban elhatározza, hogy várni fog, és az Urat fogja keresni, ami a látomás késlekedésének idején a „bölcseket” jelképezi. Azok, akik valóban visszatértek és elkülönítették a becsest a hitványtól, akiknek Isten szócsövénél kellett válniuk, elpecsételtettek, és ezért ellentétben állnak azokkal, akik a fenevad bélyegét kapják.

Sokan elbotlanak közülük, elesnek és összetöretnek, törbe esnek és foglyul ejtetnek. Kösd be a bizonyágtételt, pecsételd le a törvényt tanítványaim között. És várok az Úrra, aki elrejtette orcáját Jákob háza előtt, és benne reménykedem. Íme, én és a gyermekek, akiket nekem adott az Úr, jelekül és csodául vagyunk Izráelben a Seregek Urától, aki a Sion hegyén lakozik. És ha ezt mondják nektek: Kérdezzétek meg a halottidézőket és a varázslókat, akik suttognak és mormolnak: vajon nem az ő Istenét kell-e megkérdeznie a népnek? az élőkért a holtakhoz forduljon? A törvényre és a bizonyágtételre! Ha nem e beszéd szerint szólnak, nincs bennük világosság. Ézsaiás 8:16–20.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Ezek nem White testvérnő szavai, hanem az Úr szavai, és az Ő követe adta át nekem azokat, hogy továbbadjam nektek. Isten arra szólít fel benneteket, hogy többé ne munkálkodjatok Vele ellenkező célokon. Sok intés adatott olyan emberekre vonatkozóan, akik azt állítják magukról, hogy keresztények, miközben a Sátán tulajdonságait nyilvánítják ki, és lelkületükben, szavukban és cselekedeteikben a megnyilvánuló igazság előrehaladását akadályozzák, és bizonyosan azon az ösvényen járnak, amerre a Sátán vezeti őket. Szívük keménységében olyan hatalmat ragadtak magukhoz, amely semmiképpen sem illeti meg őket, és amelyet nem volna szabad gyakorolniuk. Így szól a nagy Tanító: „Felforgatom, felforgatom, felforgatom.” Az

emberek Battle Creekben ezt mondják: „Az Úr temploma, az Úr temploma vagyunk mi”, de közönséges tüzet használnak. Szívüket nem lágyította és nem hajtotta alá Isten kegyelme.” Manuscript Releases, 13. kötet, 222.